

Telkes Margit

EGY MÁR VILÁG

Halottak napja van. Párás, szürke-ködös reggelre ébredt - négynapos pihenés után - a város. A csendes utcák siető, beszélgető emberekkel, autó-dudálással, fékcsikorgással telve jelezték az életet.

Én csak álltam az ablakom előtt. Csendben vártam. Vártam valakire, hívó szavára, intésére, de nekem nem jelzett senki, semmit, mióta egyedül élek. Sírtam. Már nem zokogva, sorsomat átkozva, inkább pityeregve, mint egy kisgyerek, akinek elveszett a játéka, vagy elkóborolt a kiskutyája...A felhők megértettek, velem könnyeztek. Összeborultak, később lassan szétváltak és átadták helyüket az éltető és vigasztaló Napnak. Kitisztult az ég. Néztem a harcban vesztett, búcsúzó felhőket, a mögöttük kéklő eget és Zorán vigasztaló énekére gondoltam: „...Kell ott fenn egy ország, mely bárkit átölel...” Irigyeltem őt. A számítógép néhány ügyetlen próbálkozás után behozta. Később, a kanapé kényelmében már vele énekeltem. Becsuktam a szemem.